

Les escriptores Tània Juste i Gisela Pou fotografiades recentment al recinte de Sant Pau, escenari que han triat per ubicar-hi les seves últimes novel·les

ANA JIMÉNEZ

Les novel·les d'un hospital

ANNA M. GIL

Una ciutat jardí, concebuda segons les últimes tendències europees en sanitat, higiene i urbanisme; un model humà, funcional i estètic. Així va imaginar Lluís Domènech i Montaner l'hospital de la Santa Creu i Sant Pau (1902-1930), que va fusionar la principal institució assistencial, fins al moment, de Catalunya, situada al Raval, en un edifici vetust sense possibilitats d'ampliació, amb el nou centre propiciat pel mecenes Pau Gil, un banquer mort a París sense hereus directes.

I aquesta ciutat que havia d'ocupar vuit illes de l'Eixample, amb un edifici principal dedicat a l'administració i 27 pavellons units per galeries subterrànies, amb funcionament autònom, aquest espai

Què la va portar a escriure sobre l'hospital de Sant Pau?

GISELA POU: el sentit de les metamorfosis

"En la meua novel·la les metamorfosis tenen un paper important. El nou hospital de Sant Pau i el recinte històric modernista -antic i bellíssim hospital dissenyat per l'arquitecte Domènech i Montaner- són el paradigma d'aquest canvi. Els dos hospitals tenen un paper fonamental en la trama. L'ahir i l'avui es barregen i els edificis es converteixen en personatges de la història".

TÀNIA JUSTE: l'hospital batega al mateix ritme que la ciutat

"Des del principi em vaig adonar que l'hospital de Sant Pau ha bategat tota la vida al ritme que ho ha fet la ciutat; és l'ànima dels seus habitants. La història de la seva construcció parla de personatges amb una força tremenda, metges, artistes, dones que van voler trencar motllos i entrar de ple en la modernitat. Això és absolutament inspirador!"

mític, ara s'ha convertit en literatura: les construccions, els carrers, s'omplen de personatges que sorgeixen com una vegetació espontània, que tornen al lloc en què van forjar les seves creences, lleialtats, angoixes i afectes, per redescobrir-se.

Tània Juste (Barcelona, 1972), llicenciada en Història, a la seva tercera novel·la (després d'*A flor de pell* i *Els anys robats*) abraça tot el procés de construcció i posada en marxa de l'hospital, iniciat per Domènech pare i continuat pel seu fill, que no va acabar el projecte original, paralitzat per la falta de mitjans i conflictes en la gestió. La narració comença el 1892, quan neix Lluís, l'expòsit que aprèn amb Eusebi Arnau i Pablo Gargallo l'art de l'escultura, i arriba fins a l'entrada de les tropes franquistes a Barcelona, quan els diversos personatges -l'atractiva doctora Aurora, el seu pare, un metge altiu casat amb la fillola del doctor Robert, el germà taciturn, l'antiga criada i infermera abnegada, i el marit, cirurgià amic del doctor Trueta- han de decidir si quedar-se o exiliar-se. Entre penes, fantasies, temors i frustracions; jugant amb la bondat i la maldat, les virtuts i els pecats, la vida i la mort, es teixeix una xarxa de circumstàncies i desacords que es diversifica i s'amplia.